

Přístup k vyšším úrovním vzdělávání se v pokročilých demokratických zemích objevuje již od ukončení druhé světové války. Objevuje se poznání, že vzdělání a kvalifikace je jediným zdrojem, který bude mít lidstvo v neomezeném množství, že lidský kapitál je nejcennějším bohatstvím společnosti a že investice do něj jsou patrně nejdůležitější. Cílem nové učící se společnosti je dosáhnout co nejvyšší úroveň vzdělání a odstranit neúspěch pro každého svého člena. Vzdělání se neomezuje pouze na vstupní období života, ale stává se z něj celoživotní proces a nezískává se jen formálně, prostřednictvím vzdělávacího systému, ale na základě veškeré získané zkušenosti. Objevuje se nový koncept, celoživotní učení pro všechny, jehož postupná realizace se dnes stává cílem úsilí jak mezinárodních vládních organizací (Evropské unie, Rady Evropy, OECD a UNESCO), tak všech vyspělých rozvojových zemí. Realizace konceptu celoživotního učení se soustřeďuje na několik hlavních cílů. Prvním cílem je vytvoření základny pro celoživotní učení, druhým úkolem je vytvoření promyšlených vazeb mezi učním a prací, dále jde o nové vymezení úlohy a odpovědnosti všech partnerů na místní, regionální či celostátní úrovni. Posledním úkolem je vytvářet stimuly pro investování do lidského kapitálu.